

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2354/2015
10.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници предлагача М.Ш. из Б., чији је пуномоћник Д.Х., адвокат из Б. и предлагача Б.Ш.1 из Б., ради споразумног развода брака и вршења родитељског права, одлучујући о ревизији предлагача М.Ш. изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 435/15 од 14.08.2015. године, у седници одржаној 10.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија предлагача М.Шећковића изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 435/2015 од 14.08.2015. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 2326/2014 од 26.02.2015. године, одбијен је као неоснован предлог предлагача М.Ш. и предлагача Б.Ш.1, којим су тражили да се споразумно разведе брак који су закључили 25.09.1999. године у Београду, да се мал.деца: В.Ш., рођен ... године повери предлагачу М.Ш. као оцу на самостално вршење родитељског права, а мал. Б.Ш.2, рођен године да се повери предлагачу Б.Ш.1 као мајци на самостално вршење родитељског права и да се лични односи деце са родитељем са којим не живи одвијају по договору родитеља.

Одлучујући о жалби предлагача М.Ш. Апелациони суд у Београду је потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П2 2326/14 од 26.02.2015. године и жалбу одбио као неосновану.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену предлагач М.Ш. је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13 – УС, 55/14), па је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка предвиђена чланом 372. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању предлагачи М.Ш. (рођен ... године) и Б.Ш.1 (рођена ... године) закључили су брак 25.09.1999. године у Београду и из брака имају два малолетна сина – В.Ш., рођеног ... године и Б.Ш.2, рођеног ... године. Фактичка заједница живота предлагача престала је 2002. године када се предлагач Б.Ш.1 са децом иселила из стана у коме је становала са предлагачем М.Ш. и преселила код својих родитеља, а након краћег времена предлагачи су направили договор заједно са својим родитељима да даљу бригу о мал. Б.Ш.2 преузме породица предлагача Б.Ш.1, а бригу о мал. В.Ш. водиће породица оца – предлагача М.Ш., док је предлагач Б.Ш.1 засновала ванбрачну заједницу 2013. године и од тада не виђа мал. В., а мал. Б.2 виђа повремено кад долази у посету код својих родитеља са којима Б.2 живи. На основу налаза и стручног мишљења органа старатељства утврђено је да је и самим предлагачима неопходно усмеравање родитеља, па су сходно томе заједничка деца предлагача – мал. В. и Б.2 деца без родитељског старања, али са породичним старањем, тако да је неопходно да се регулише старатељска заштита деце, а у време закључења расправе пред првостепеним судом био је у току поступак за постављање привременог старатеља мал. Б.Ш.. На основу мишљења органа старатељства утврђено је и да споразум предлагача о поверавању деце и вршењу родитељског права над њима није у најбољем интересу мал. деце, да предлагачи као родитељи нису подобни за вршење родитељског права и да их треба делимично лишити родитељског права и одузети им права која се тичу непосредног чувања, подизања, васпитања, образовања, законског заступања, располагање имовином мал. деце и права да одлучују о питањима која битно утичу на живот деце, као и да треба уредити начин одржавања личних односа мал. деце са родитељима.

Одредбама члана 6. став 1. и 266. став 1. Породичног закона прописано је да је свако дужан да се руководи најбољим интересом детета у свим активностима које се тичу детета и да у спору за заштиту права детета и у спору за вршење, односно лишење родитељског права је суд увек дужан да се руководи најбољим интересом детета.

Полазећи од цитираних законских одредаба, а имајући у виду утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право – одредбе члана 40. и 225. став 1. Породичног закона, када су одлучили да предлог предлагача за споразумни развод брака не може бити прихваћен.

Одредбом члана 40. Породичног закона уређен је споразумни развод као развод који се темељи на несумњиво исказаној сагласности супружника да се њихов брак разведе. У конкретном случају тај услов је

испуњен и нема сумње да оба предлагача желе да се њихов брак разведе. Међутим, закон предвиђа извесна ограничења воље супружника у вези споразумног развода брака, тако што их, одредбом члана 40.став 2. Породичног закона, обавезује да уз предлог за споразумни развод брака поднесу и писмени споразум о вршењу родитељског права и писмени споразум о деоби заједничке имовине, при чему споразум супружника о вршењу родитељског права суд прихвата и у том случају га уноси у изреку пресуде о разводу, само ако процени да је тај споразум у најбољем интересу детета. Обавеза је суда да процењује да ли је споразум родитеља о вршењу родитељског права у најбољем интересу детета, а то значи да испитује чињенице и спроводи доказни поступак у делу предлога супружника који се односи на будуће вршење родитељског права. Суд се не меша у споразум супружника да разведу брак, али има обавезу да преиспита и оцени њихов споразум о вршењу родитељског права. Ако суд нађе да споразум одговара интересима деце, уноси га у изреку пресуде о разводу брака као одлуку суда и на тај начин чини га подобним за извршење, а уколико дође до уверења да споразум родитеља о вршењу родитељског права над заједничком децом деци не гарантује да ће њихови интереси бити заштићени на задовољавајући начин, суд споразум супружника не прихвата, па самим тим не прихвата ни споразумни развод брака.

Надлежни орган старатељства – Градски центар за социјални рад у Б., Одељење П., био је изричит у свом мишљењу да споразум предлагача о вршењу родитељског права над њиховом заједничком децом – синовима мал. В. и мал. Б.2, није сачињен у интересу мал. деце и то мишљење Центар је више пута поновио (у налазу и мишљењу од 03.07.2014. године; допунском налазу и мишљењу од 01.09.2014. године и допунском налазу и мишљењу од 22.09.2014. године).

Из наведених разлога нижестепене пресуде су законите и засноване на правилном тумачењу и примени материјалног права, а наводи ревизије којима се оспорава ваљаност примене материјалног права од стране нижестепених судова нису основани. Ревизија погрешно интерпретира одредбу члана 225. Породичног закона кад тврди да је развод брака по споразумном предлогу могућ и у ситуацији кад суд оцени да споразум супружника о вршењу родитељског права није у најбољем интересу деце.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**